

SRAMOTA

Zgodilo se je med počitnicami leta 2000 v Južni Ameriki, v mesecu marcu. Takrat se tam začne šola.

Oči me je pripeljal v vrtec in mami me je pospremila noter. Z mojimi sošolci mi je bilo zelo lepo, a nisem hotela iti v razred z njimi. Tudi če sem bila šele 5-letni otrok, se nisem pustila prepričati, da bi šla naprej in se po mojem mnenju sramotila pred novimi sošolci, kajti na levi nogi sem imela neko trdo belo stvar, ki je pod veliko zeleno nogavico izgledala tako, tako grozno in debelo. Sama sebi sem se smilila in jokala. Vzgojiteljica mi je na uho govorila o šoli v naravi, o izletih in še marsičem. Še vedno sem mislila, da sem grozna v tisti stvari, ki se ji reče mavec. Čeprav sem trmasta in se ne dam pregovoriti, so me premamili izleti, zabava, igrala ... Kar pozabila sem na sramoto in počasi odšepala po stopnicah v razred, kjer so me že čakali sošolci in sošolke.

Miriam Cukjati, 5. a
OŠ Stražišče Kranj